

Meredith Wild

**Iubire
triumfătoare**

Traducere din engleză de
Ana Dragomirescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Constantin Piștea

Design copertă:
Faber Studio
Foto copertă: Culiver/ Getty Images/ © Nick Veasey

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Răzvan Nasea

Corectură:
Irina Mușătoiu
Virginia Alexe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WILD, MEREDITH
Hacker / Meredith Wild ; trad.: Ana Dragomirescu. -
București : Editura Trei, 2016-
vol.
ISBN 978-606-719-870-6
Vol. 5 : Iubire triumfătoare. - 2019. - ISBN 978-606-40-0612-7

I. Dragomirescu, Ana trad. (trad.)

821.111

Titlul original: Hard Love
Autor: Meredith Wild

Copyright © 2015 by Meredith Wild

Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu Grand Central
Publishing, New York, New York, USA.
Toate drepturile rezervate.

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Capitolul 1

Dublin, Irlanda

Erica

Am intrat pe ușile vopsite în negru ale localului The Widow și am pășit în energia din interior. Răsetele se înălțau deasupra murmurului neîntrerupt al clienților îngrămădiți în mici separeuri înșirate de-a lungul zidurilor. Ținând mâna lui Blake într-a mea, am înaintat prin încăperea ce înconjura vechiul bar pătrat, piesa centrală a aceluia loc dedicat băuturii și petrecerilor.

După colț, un chip s-a luminat datorită bucuriei revederii și un zâmbet l-a oglindit pe al meu.

— Domnule profesor!

M-am desprins de Blake și mi-am croit drum către omul pe care, de-a lungul anilor petrecuți la Harvard, îl cunoscusem drept profesorul Brendan Quinlan. El s-a ridicat și m-a întâmpinat cu o îmbrățișare strânsă. I-am atins cu palmele puloverul verde și aspru, în timp ce părul lui cărunț îmi gâdila obrazul.

— Erica! Ce mă bucur să te revăd! Cum îți mai merge?

Accentul irlandez îi devenise mai pronunțat în lunile scurse de când ne despărțiserăm. Cum aș fi putut să rezum tot ceea ce viața îmi scosese în cale după absolvire? Totuși, în clipa aceea, mă simțeam...

— Grozav!

Am zâmbit larg și am simțit în urma mea căldura lui Blake, apoi mâna lui atingându-mi ușor partea de jos a spatelui. Mi-am ridicat privirea către bărbatul care, de la ultima întâlnire cu Brendan, îmi furase inima. Părul lui castaniu-închis fusese tuns cu grijă pentru nunta noastră recentă. Bustul suplu și musculos îi era ascuns sub un pulover lejer, însă blugii i se întindeau așa cum trebuie peste contururile coapselor. Oi fi fost eu o proaspătă soție îndrăgostită lulea, dar nu eram singură în admirația mea. Blake întorsese capete chiar și în cele câteva minute de când intraserăm în local. Și pentru că era al meu din toate punctele de vedere care contau, nu-mi mai păsa cine se uita la el. Profesorul i-a întins mâna.

— Tu trebuie să fii junele cel norocos.

Blake i-a strâns mâna, în timp ce un zâmbet îi încrețea colțurile ochilor căprui și adânci.

— Categorie sunt norocos. E o plăcere să vă cunosc. Erica vorbește foarte frumos despre dumneavoastră.

— Și despre tine, la fel. Voi doi formați acum o pereche pe cinste. Brendan se uita când la mine, când la Blake.

— Experta și mogulul.

Am râs și m-am aplecat spre soțul meu.

— Expertă? Nu sunt sigură că am ajuns chiar până acolo.

Profesorul ne-a îndrumat către o masă din lemn vechi, la care ne-am așezat.

— Să nu te îndoiești! În orice caz, ar fi un titlu bun pentru o carte. S-ar putea să fii nevoit să-l fur.

Mi-a făcut cu ochiul, gest care mi-a dat o strângere de inimă. Mi-era dor de îndrumarea și prietenia lui. Cândva atât de statornice, ele dispăruseră brusc după ce Brendan își începuse anul sabatic, iar eu mă aventurasem, pentru prima oară, în „câmpul muncii“. Am

zâmbit în sinea mea, amintindu-mi cum ne petrecuserăm ore în șir revizuiind planul meu de afaceri și întorcând ideile pe toate părțile, în timp ce căutam soluții pentru ca, printre eforturile de a clădi o companie, eu să-mi pot îndeplini și îndatoririle pentru licență. Nu aveam să uit niciodată ce însemnase pentru mine sprijinul lui și cum mă trimisese într-o călătorie care urma să mă supună unor încercări care-mi depășeau până și cele mai nebunești închipuiri.

Brendan pornise spre Irlanda, aproape imediat după ce Blake apăruse în viața mea. Avusese, desigur, motivele lui. În ciuda faptului că la universitate se concentra asupra studiilor comerciale, plecase pe urmele unui altfel de vis, unul despre care eram nerăbdătoare să aflăm mai multe.

— Cum merge lucrul la roman?

— Splendid! Pe aici sunt o mulțime de figuri care să mă inspire.

Nu-i așa, Mary?

Chelnerița, o femeie brunetă, cu părul des și cărlionțat, prins într-o clamă la spate, s-a apropiat de masă. Aducea cu ea o halbă închisă la culoare, plină ochi cu bere înspumată. A pus-o pe masă și s-a îndreptat, așezându-și mâinile în șolduri, peste șireturile micului ei șorț negru.

— Vă bate la cap? Pot să-l dau afară. N-ar fi prima dată, nu, Bren? a întrebat ea și i-a făcut semn cu ochiul.

El a scuturat din cap, surâzând.

— Nu-i nevoie, iubire. O să fiu cât se poate de cuminte.

Am comandat încă două halbe și, câteva ore mai târziu, încălzită de bere și de râsete, îl ascultam pe Brendan istorisind despre prietenii și aventurile de care avusese parte în localitate. Am vorbit și despre Harvard, retrăind cele mai frumoase amintiri ale mele din facultate. Pe celelalte am avut grijă să le ocolesc. Brendan nu avea să afle niciodată despre acele umbre și speram sincer să nu descopere vreodată cât de aproape fusese Max de repetarea istoriei. Poate că la întoarcerea în Boston urma să audă despre acuzațiile aduse

împotriva fostului său student, dar, măcar pentru moment, era suficient de departe, încât să nu prindă de veste.

Blake și Brendan tocmai discutau despre una dintre afacerile soțului meu, când Mary s-a întors pentru a ne strânge paharele goale.

— Iat-o! Viitoarea mea mireasă, a mormăit Brendan, cu un accent cumva mai pronunțat decât atunci când sosiserăm.

— Of, tu!

Femeia i-a lovit în joacă brațul, abia ascunzându-și un surâs. Radiind, el a zâmbit larg, după care și-a reîndreptat atenția către noi.

— Mai luați una?

Mi-am aruncat privirea către tava lui Mary, plină de recipiente goale. Am fi putut să continuăm încă multă vreme, dar apoi să regretăm. Am scuturat din cap.

— Mie mi-ajunge. Voi doi dați-i înainte, dacă vreți.

Blake s-a lăsat pe spate, strecurându-și brațul pe după umerii mei.

— Nu, ar trebui să ne întoarcem. Se face târziu.

Brendan a dat din cap, în semn de încuviințare.

— Sigur. Atunci dați-mi voie să vă conduc.

— Mă ocup de nota de plată și ne întâlnim afară, a zis Blake.

Brendan s-a apucat să protesteze, însă Mary nu i-a luat în seamă rugămințile de a plăti. Când în sfârșit s-a lăsat păgubaș, am părăsit amândoi zgomotul din interior, în favoarea mult mai potolitului freamăt al străzii. Oamenii treceau pe lângă noi în grupuri mici, intrând și ieșind din localurile învecinate. Semiluna făcea strada să lucească. Pietrele de pavaj erau stropite de urmele unei ploii scurte, pe care n-o observaserăm cât fuseserăm înăuntru. Mi-am băgat mâinile în buzunare și am cuprins cu privirea toate detaliile aceluia loc nou.

— Frumoasă noapte, nu-i așa?

Brendan a inspirat adânc aerul serii.

— Este. Mă bucur foarte mult că am avut ocazia să ne spunem noutățile, domnule profesor.

El a chicotit.

— Brendan! Te implor, spune-mi Brendan! Măcar până când o să începi studiile postuniversitare și pe urmă ne lămurim noi.

Am râs.

— Puțin probabil, dar mi se pare corect.

— Presupun că tot ce-ai îndurat ți-a servit drept educație.

Zâmbetul i-a pălit un pic, iar privirea a început să-i rătăcească pe lângă mine.

— Îmi pare rău pentru amicul Max. Habar n-aveam că o să fie așa o dezamăgire pentru cauza noastră, Erica. Văzusem un licăr de speranță în băiatul ăla... Eram sigur că o să se îndrepte după anii tinereții.

Mi-am lăsat ochii în jos, căci nu voiam să-i dau de înțeles ce mare dezamăgire fusese Max până la urmă.

— Nu-i nimic. Poveste veche, am spus încet, amintindu-mi de e-mailul prin care îl pusesem la curent pe profesor cu cele întâmplate la doar câteva zile după ce aflasem că Max și fosta mea angajată, Risa, furaseră informații din companie și le folosiseră pentru a-și lansa propria afacere rivală. Nu voisem ca Brendan să se simtă vinovat, ci doar să-l feresc să trimită pentru sprijin la Max vreun alt student neștiutor.

Acesta din urmă se dovedise a fi mult mai periculos decât îl crezusem inițial. Poate că, dacă n-aș fi devenit atât de apropiată de Blake, n-ar fi fost atât de important pentru el să mă distrugă cu toate armele pe care le avea la dispoziție. Dar nu intenționez să-i găsesc scuze și nici nu voiam ca altcineva să treacă prin ce trecusem eu.

— Poate că lucrurile s-au îndreptat într-un fel, prin faptul că l-ai cunoscut pe Blake. Vorba aia, tot răul spre bine.

— Foarte adevărat. Ultimele câteva luni au fost grele, însă n-aș fi putut să le fac față fără el.

Întotdeauna mă mândrisem cu independența mea. Fusesem părăsită, rănită și abandonată. Fusesem subestimată și trimisă la plimbare. Niciodată nu crezusem că o să-mi iau un asemenea angajament

față de o altă ființă umană. Totuși, nu mă vedeam trecând la fel prin ultimele câteva luni, fără să-l fi avut pe Blake alături. Și nu-mi puteam închipui prezentul, sau orice zi din viitor, fără dragostea și sprijinul lui. După tot ce înduraserăm, îmi venise ușor să-i spun „da”, să-i împărtășesc jurămintele și să-i dăruiesc încrederea mea.

— Gata?

Blake a ieșit pe ușa localului și s-a oprit lângă mine, punând imediat capăt gândurilor mele și discuției pe care o purtam. Nu pot spune că m-a deranjat câtuși de puțin. Îmi plăcuse la nebunie întâlnirea cu vechiul meu prieten, însă mă simțeam pregătită să mă întorc în brațele lui Blake, într-un loc liniștit, în care să fim doar noi doi. La urma urmei, eram în luna noastră de miere.

Mi-am mușcat buza, zâmbind. Luna de miere, cu *soțul* meu.

M-am întors către profesor, pentru o ultimă îmbrățișare, după care ne-am luat rămas-bun și ne-am despărțit.

Blake și cu mine am luat-o pe deja cunoscutul drum de întoarcere către hotel, străbătând străzile întunecate și întortocheate din centrul orașului Dublin. Aerul era încărcat de rămășițele ploii și de persistentul parfum al florilor proaspete, vândute pe trotuare cu câteva ore în urmă.

Ținându-l de mână pe Blake, admiram detaliile arhitecturale ale clădirilor ce încadrau vechile drumuri și salutam din priviri chipurile cu ochi strălucitori care ne ieșeau înainte pe trotuar. Se apropia miezul nopții, dar programul ne fusese complet dat peste cap și nu mă grăbeam nicăieri, atâta vreme cât eram împreună cu *soțul* meu.

Revederea cu fostul meu profesor fusese ca o secvență dintr-o perioadă mai simplă a vieții mele. Se întâmplaseră foarte multe de la acea primă întâlnire în sala de ședințe de la Angelcom, întâlnire pe care profesorul Quinlan o pusese la cale cu ajutorul lui Max. Pe atunci nu aveam de unde să știu că o să mă îndrăgostesc până peste cap de investitorul obraznic care stătea în fața mea... că o să-i devin soție. Dar iată-ne, cum nu se poate mai strâns legați unul de celălalt.

Blake m-a tras mai aproape de el și mi-a atins încet obrazul cu un sărut blând.

— Îmi place de Brendan. Înțeleg de ce v-ați împrietenit.

Am zâmbit.

— Mi se pare ciudat să-l numesc prieten, de vreme ce a fost mult mai mult, dar e adevărat. El m-a încurajat să-mi construiesc afacerea, pe vremea când aveam o mulțime de îndoieli. El e motivul pentru care am luat-o pe calea pe care am luat-o.

— O cale care te-a dus drept la mine.

M-a strâns de mână.

— Norocul meu.

M-am uitat în sus și l-am pupat pe obraz în timp ce mergeam. Și eu eram norocoasă. Nu puteam să neg. Dar cu toate visurile mele de la început, când îmi imaginam unde o să mă ducă antreprenoriatul, niciodată nu mi-aș fi închipuit că drumul meu avea să fie așa. Cu ajutorul lui Sid și Alli, clădisem o firmă care crescuse și atrăsese parteneri din afară, ce promisese să o ducă la următorul nivel. La câteva zile după ce îmi cedasem dreptul de proprietate asupra companiei, aflasem că frâiele urmau să fie preluate de Isaac Perry și de fosta iubită a lui Blake. Devastatoarea întorsătură pe care o luaseră evenimentele mă azvârlise într-un vârtej emoțional din care încă nu-mi revenisem complet.

Gândurile mi s-au îndreptat către ultima zi în care pusesem piciorul în sediul Clozpin, neștiind încă ce făcusem și la ce renunțasem prin semnătura mea. Mi-am amintit că, orice avea să se întâmple de atunci înainte, indiferent dacă afacerea înflorea sau se prăbușea în flăcări, eu n-aș mai fi putut să mă întorc la ea.

— Ești tăcută. La ce te gândești? m-a întrebat Blake.

Am răsuflat adânc și am scuturat din cap.

— La afacere, cred. Uneori tot nu-mi vine să cred că nu mai fac parte din ea.

— Nu trebuie să te lași măcinată de asta, mi-a zis el încet. A trecut, iar tu ai în față un viitor luminos.

— În cea mai mare parte a timpului încerc să nu mă gândesc.

El a tăcut preț de câteva clipe, după care a vorbit din nou.

— Știu că încă doare. Și nu-mi place deloc că a trebuit să părăsești un lucru în care ai investit o parte atât de mare din tine. Dar acum ești liberă. Învârți lumea pe degete. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, nu-i un lucru rău.

Poate că avea dreptate, însă încă mai existau multe necunoscute în legătură cu viitorul meu profesional.

— Clozpin îmi dădea un scop în viață. Nu pot decât să sper că noile proiecte ale lui Geoff o să-mi creeze aceeași senzație. Măcar am rămas cu majoritatea celor din echipă, așa că n-o să mă simt complet străină.

Grație faptului că Blake mă numise în consiliul de administrație al Angelcom, avusesem ocazia să investesc în alte planuri care să umple golul. Geoff Wells era programator și avea aceeași scânteie antreprenorială pe care o recunoșteam la mine. Ajungea că, în timp ce Clozpin se ducea de răpă, Sid, Alli și cu mine întrezărisem ceva îndeajuns de promițător, încât să ne strângem în jurul conceptului său și să-l transformăm în următoarea noastră afacere.

— Am suficientă experiență ca investitor, încât să recunosc pasiunea atunci când o văd. O văd la Geoff și am văzut-o mereu la tine. Tu o să dai totul din tine, ca să transformi colaborarea cu Geoff într-un succes. E în firea ta. Crede-mă! O singură ocazie care n-a decurs conform planului n-o să schimbe asta.

Nu uitasem dezamăgirea acelei înfrângerii care-mi zdrobise sufletul. Dar, cu timpul, reușeam să mă distanțez tot mai mult emoțional de ceea ce făcuseră Isaac și Sophia. Puteam să văd din ce în ce mai clar experiența drept ceea ce era ea: un capitol... o învățătură de minte pe care nu aveam s-o uit prea curând. Însă cu toate că smulgerea din compania care însemnase atâta pentru mine nu mai era la fel de chinuitoare ca la început, rana încă durea.

— Poate. Nu izbutesc să scap de sentimentul că am... eșuat cumva.

Vinovăția mă rodea precum un vis urât, pe care n-aveam cum să-l alung. Blake și-a coborât ochii spre mine.

— N-ai eșuat. Ai învățat.

Îmi târam tâlpile cizmelor pe pietrele de pavaj, evitându-i privirea.

— Știi, eu sunt hoașcă bătrână. Ar trebui să ai încredere în mine. Am zâmbit amuzată.

— De asta m-am și măritat cu tine, bineînțeles. Pentru agerimea ta în afaceri și pentru bogăția de cunoștințe.

El a ridicat o sprânceană.

— Și pentru munții tăi de bani, am adăugat repede.

— Încerci să-mi spui că nu m-ai luat de bărbat pentru frumusețea mea răpitoare? S-ar putea să mă simt jignit.

Mi-am țuguiat buzele, încercând să par serioasă.

— Dacă ar trebui să aleg lucrul care a înclinat balanța, aș zice că a fost vorba despre excepționalele tale calități în pat. Cred că ăsta-i domeniul în care excelezi cu adevărat.

— Bine, a râs el, cu ochii scânteind, atunci măcar scopul *meu* e clar.

M-a strâns cu putere de fund. Râzând, l-am împins în timp ce ne apropiam de un artist urban, care cânta cu voce înceată pentru un public restrâns. În apropiere se afla un mic grup de turiști vorbitori de franceză, în vreme ce vizavi, afișând un rânjet leneș, ședea un bărbat mai în vârstă, murdar din pricina traiului pe străzi.

Pe măsură ce turiștii se împrăștiau, noi am încetinit pasul, ca să ascultăm. Cântecele era trist, dar plin de dragoste, aspru și încărcat de emoție prin felul în care artistul interpreta fiecare vers. Blake m-a întors cu fața către el, lipindu-mi pieptul de al lui. Degetele ni s-au împletit și, atingându-mi părul cu răsuflarea lui caldă, m-a condus într-un dans simplu, fără nume. M-am legănat înspre el și am închis ochii, agățându-mă de trupul lui așa cum mă agățam de fiecare moment fermecat petrecut între noi.

Chinuindu-mă să înțeleg textul melodiei dincolo de accentul pronunțat al cântărețului, am prins câteva versuri.

*Când ghinionul se abate, zău că nu-i om să-l poată ocoli.
Orb am fost, nicipând n-o să tăgăduiesc.
Acum, noaptea când în pat mă culc,
la adevărata mea iubire mă gândesc.*

Câteva clipe mai târziu, glasul tânărului s-a pierdut în noapte. Fusesse o baladă posomorâtă, înseninată doar de interpretarea lui pătimașă. Ca de multe ori în viață, durerea e așa cum o vezi tu. El transformase ceva trist în ceva frumos.

Am oftat și m-am cuibărit la pieptul lui Blake. Corpul lui răspândea căldură. Bătăile inimii îmi aminteau cu statornicie de sprijinul lui, de dragostea lui — o forță care mă salvase, mă schimbuse și mă vindecase în feluri pe care nu le crezusem niciodată posibile. Blake mi-a ridicat bărbia, iar licărul din privirea lui s-a dovedit a fi pe măsura pasiunii din sufletul meu. Și-a despărțit buzele pline, dar a rămas pe gânduri, lăsând să se scurgă între noi o secundă de tăcere.

— O să-ți arăt lumea întreagă, Erica.

— Fără tine nu m-aș vedea bucurându-mă de niciun minut din ea.

El a oprit dansul nostru lent și mi-a dezmiertat gura cu vârful degetului, având acum un aer atât de serios, încât amenința să-mi taie respirația.

— Și o să te fac să te îndrăgostești din nou de mine. În fiecare dimineață și în fiecare seară. În fiecare oraș și pe malul fiecărui ocean. O să-ți amintesc de ce ești a mea și de ce eu am fost mereu al tău.

Am tras cu șovăială aer în piept, simțindu-i promisiunea până în adâncul ființei mele. Am înghițit în sec, apoi mi-am recăpătat glasul.

— Cred că ești pe drumul cel bun.

M-am arcuit înspre el, până când buzele ni s-au întâlnit. La început blând și lent, sărutul nostru a devenit tot mai profund, răpind orice idee care nu se învârtea în jurul gustului și atingerii lui.

Ne-am mai dezlipit unul de celălalt abia când am fost întrerupți de o voce dogită.

— Du-te să faci dragoste cu ea, până nu se răzgândește de tot!

În spatele nostru, omul care-și găsisese sălaș pentru noapte în ușa unui magazin de lux ne oferea un rânjet imperfect, însoțindu-și vorbele de înțelepciune cu o înclinare prietenoasă a sticlutei de băutură.

Eu am zâmbit, iar Blake, judecând după căutătura întunecată din ochii lui, a părut să accepte pe loc provocarea străinului.

— Așa am de gând, a șoptit el, pe un ton numai catifea și amenințare delicioasă.

Pielea mi-a fost cuprinsă de furnicături, iar Blake a pus din nou stăpânire pe gura mea, cu un sărut ce promitea mult mai multe.

Capitolul 2

Blake

Stăteam singur pe întuneric, incapabil să-mi potolesc gândurile. Afară, apa clipea lângă stâlpii care ne țineau bungaloul de lux în siguranță deasupra oceanului limpede precum cristalul. Luna lumina orizontul, iar valurile se rostogoleau înspre noi în șiruri neregulate. Inevitabil, urma împrăștierea apei sărate la întâlnirea cu țărnul. Aveam tot atâtea șanse să opresc mișcarea, câte aveam să opresc timpul.

Ritmul meditativ al zgomotului ar fi trebuit să mă liniștească, dar nu eram nici pe departe calm, nici pe departe somnoros. Orele se transformaseră în zile și, cumva, zilele se topiseră în săptămâni. Nu irosiserăm nicio secundă, dar nu mă puteam împotrivi neliniștii pe care-o simțeam în stomac ori de câte ori mă gândeam la sfârșitul lunii de miere. În viețile noastre încărcate, o lună însemna o eternitate. Și cu toate astea o lună nu era îndeajuns, iar acum nu-mi plăcea deloc că viața din Boston urma să ne cheme înapoi peste numai câteva zile.

Aterizaserăm în Malé cu o săptămână în urmă și percepușem aproape imediat schimbarea. Poate pentru că amândoi ne așteptaserăm la ea. Poate pentru că pe insulă nu era decât pace. Fără orașe aglomerate, fără prieteni cu care să ne întâlnim. Fără obiective turistice de admirat, fără cumpărături în exces. Doar trupurile noastre și o liniște ușoară între noi, pe fundalul acelor locuri superbe. Tăcerea era confortabilă, firească, dar și împovărată de realitatea de acasă, pe care niciunul dintre noi nu se simțea pregătit s-o înfrunte.

Am scos un oftat obosit și am întins mâna către laptop, căci nu puteam să-mi alung un sentiment de îngrijorare. Ecranul a luminat noaptea aproape neagră dimprejurul meu. Pe măsură ce zilele rămase din luna noastră de miere se împuținau, gândurile îmi rătăceau tot mai departe de viața simplă pe care o duceam acolo. Și din ce în ce mai des ajungeau să se învârtă în jurul traiului la care aveam să ne întoarcem.

În dormitor, Erica dormea și speram că somnul îi era netulburat. Fusesse agitată mai toată noaptea. Nu știam sigur dacă frământările mele aveau efectul ăsta asupra ei sau dacă amândoi eram chinuți de aceleași temeri.

Promiseserăm să ne deconectăm și, totuși, iată-mă, neputând să ignor faptul că amândoi aveam dușmani și că cea mai importantă răspundere a mea, ca soț al Ericăi, era s-o protejez. S-o ocrotesc în timp ce călătoream până la celălalt capăt al lumii era una. S-o ocrotesc la întoarcerea acasă era altceva.

Voiam să fiu cel care luptă pentru ea. Pentru siguranța și fericirea ei. Erica era tânără, însă răzbatuse prin mai multe decât ar trebui să îndure vreodată cineva. Poate că încercasem eu să preiau controlul între noi, dar nicio clipă nu mă îndoiesem de tăria ei. Cu toate astea, promisesem s-o apăr.

Mi-am aruncat ochii pe e-mail, ignorând instinctul de a începe să mă ocup de sarcinile care se strânseseră în ultimele câteva săptămâni. Lista era prea lungă pentru a fi luată în considerare la o oră atât de târzie. Nu, munca trebuia să mai aștepte.